

Arrest

nr. 337 074 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie jegens de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 juli 2025 en luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door PZ VLAS op 14.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E. C.
voornaam: A.
geboortedatum: (...) 1981
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, alias: E. C. A. °(...) 1981 van Spaanse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Dhr. E. C. is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Uit zijn administratief dossier blijkt dat dhr. E. C. op 06.05.2025 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Kortrijk. Hij staaft deze aanvraag met een valse Spaanse identiteitskaart met nummer (...), geldig tot 14.09.2034. Op 19.06.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 20.06.2025 deelde DVZ aan de gemeente Kortrijk mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verder verklaart dhr. E. C. dat hij geen partner noch minderjarige kinderen zou hebben die in België verblijven. Hij haalt wel aan dat hij verre familie zou hebben, zonder te specificeren over wie het gaat en zonder een afhankelijkheidsband aan te tonen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Bovendien verklaart de betrokkene dat hij geen medische problemen zou hebben waardoor er evenmin sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Spaanse identiteitskaart. Bovendien werd hij evenzeer in het bezit gevonden van een vals Spaans paspoort (nr. ESP (...); geldig tot 05.01.2034) waarvoor evenzeer een rapport werd opgesteld door de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten (RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)) op 19.05.2025.

- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat dhr. E. C. op 06.05.2025 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Kortrijk. Hij staaft deze aanvraag met een valse Spaanse identiteitskaart met nummer (...), geldig tot 14.09.2034. Op 19.06.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 20.06.2025 deelde DVZ aan de gemeente Kortrijk mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als

EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Bovendien is dhr. E. C. een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Voorts verklaart dhr. E. C. dat hij naar België kwam om te werken en dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Spanje omdat daar geen werk is. Vooreerst wensen we erop te wijzen dat betrokkene valse documenten voorlegde en niet in het bezit is van de Spaanse nationaliteit. Met als gevolg dat het feit dat er in Spanje geen werk zou zijn, geen reden is waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn effectieve herkomstland. Daarenboven getuigt het feit dat hij valse documenten gebruikte, om in België te kunnen werken, niet van een correcte werk-attitude. Zijn (zogenaamde) voornemen of bereidheid om te werken, zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, opent geen recht op verblijf. De betrokkene kan overigens zijn werklust eveneens gebruiken om zich in zijn herkomstland te re-integreren.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien verklaart de betrokkene geen medische problemen te hebben. Dhr. E. C. brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Spaanse identiteitskaart. Bovendien werd hij evenzeer in het bezit gevonden van een vals Spaans paspoort (nr. ESP (...); geldig tot 05.01.2034) waarvoor evenzeer een rapport werd opgesteld door de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten (RR-2025-(...) / AZ-(...)) op 19.05.2025.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat dhr. E. C. op 06.05.2025 een aanvraag "verklaring van inschrijving als EU onderdaan" indiende bij de gemeente Kortrijk. Hij staaft deze aanvraag met een valse Spaanse

identiteitskaart met nummer (...), geldig tot 14.09.2034. Op 19.06.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 20.06.2025 deelde DVZ aan de gemeente Kortrijk mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat dhr. E. C. op 06.05.2025 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Kortrijk. Hij staaft deze aanvraag met een valse Spaanse identiteitskaart met nummer (...), geldig tot 14.09.2034. Op 19.06.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 20.06.2025 deelde DVZ aan de gemeente Kortrijk mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)”

Uit de bewoordingen van deze akte blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen omvat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 14 juli 2025, met kennisgeving diezelfde dag, beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de tweede bestreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“(…)”

Betrokkene werd gehoord door PZ VLAS op 14.07.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E. C.

voornaam : A.

geboortedatum : (...) .1981

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Onbepaald

In voorkomend geval, alias: E. C. A. °(...)1981 van Spaanse nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 4 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- ☐ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Uit zijn administratief dossier blijkt dat dhr. E. C. op 06.05.2025 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Kortrijk. Hij staaft deze aanvraag met een valse Spaanse identiteitskaart met nummer (...), geldig tot 14.09.2034. Op 19.06.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 20.06.2025 deelde DVZ aan de gemeente Kortrijk mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

Verder verklaart dhr. E. C. dat hij geen partner noch minderjarige kinderen zou hebben die in België verblijven. Hij haalt wel aan dat hij verre familie zou hebben, zonder te specificeren over wie het gaat en zonder een afhankelijkheidsband aan te tonen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Bovendien verklaart de betrokkene dat hij geen medische problemen zou hebben waardoor er evenmin sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 14 juli 2025, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet (gelezen in overeenkomst met de artikelen 5 (b), 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn)), van het hoorrecht en van de rechten van de verdediging. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

4.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“6.1. Eerste grief: afwezigheid van risico op onderduiken

12. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet :

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval...».

13. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

15. Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:

« §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...) ».

16. Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn:

« 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ».

17. Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voert deze preventieve maatregelen in.

18. In casu gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat hij als onderdaan van een derde land fraude gepleegd heeft of andere onwettige middelen gebruikt heeft, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

19. Volgens de verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat verzoeker een valse Spaanse identiteitskaart heeft gebruikt.

20. Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet :

« risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

21. Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet:

« Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval».

22. Verzoeker betwist niet dat hij gebruik heeft gemaakt van een valse Spaanse identiteitskaart maar wenst wel te benadrukken dat hij reeds 2006 legaal in Spanje verblijft. Verzoeker had ondanks het gebruik van de valse Spaanse identiteitskaart alsnog recht om naar België te komen op basis van zijn Spaanse verblijfsvergunning.

23. Ten slotte is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

24. Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.

1.2. Tweede grief: schending van het recht om te worden gehoord

25. Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » .

26. De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » .

In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

27. Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011:

« Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

28. Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

29. In casu stellen de bestreden beslissingen wel dat verzoeker, de heer E. C., werd gehoord, doch blijkt uit de motivering geenszins dat er daadwerkelijk en concreet rekening werd gehouden met zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

30. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij reeds sinds 2006 legaal in Spanje verblijft, waar hij een duurzaam sociaal en familiaal netwerk heeft opgebouwd. Zijn verblijf is niet louter tijdelijk of incidenteel geweest, maar onafgebroken en conform de geldende verblijfsvoorschriften.

31. Daarbij komt dat zijn minderjarige kinderen en zijn partner eveneens in het bezit zijn van geldige verblijfsvergunningen in Spanje. Zij maken integraal deel uit van zijn gezinsleven, waarbij het centrum van hun persoonlijke en familiale belangen onmiskenbaar in Spanje is gelegen. Een gedwongen verwijdering en/of een inreisverbod zou derhalve leiden tot een ernstige en onevenredige inbreuk op het gezinsleven van verzoeker en zijn directe familieleden, met mogelijk ingrijpende psychologische, sociale en economische gevolgen.

32. Bovendien is het opgelegde inreisverbod van vier jaar voor het volledige Schengengrondgebied volstrekt onredelijk en niet proportioneel in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval.

33. Verzoeker beschikt in Spanje over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur, hetgeen impliceert dat de bevoegde Spaanse autoriteiten zijn integratie, respect voor de rechtsorde en duurzame vestiging hebben erkend. Het opleggen van een langdurig en algemeen inreisverbod staat haaks op deze status en leidt tot een disproportionele beperking op het volledige schengengrondgebied.

34. Het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben herhaaldelijk benadrukt dat bij het opleggen van maatregelen die leiden

tot verwijdering of tot een verbod tot toegang tot het grondgebied, een zorgvuldige en individuele belangenafweging moet plaatsvinden. Deze afweging dient onder meer rekening te houden met:

- de duur van het legale verblijf,
- de intensiteit van de gezins- en sociale banden in het betrokken land,
- de aanwezigheid van minderjarige kinderen,
- en de mate van integratie in de samenleving.

35. In casu is niet gebleken dat deze factoren op evenwichtige wijze zijn gewogen. Integendeel, het inreisverbod van vier jaar creëert een situatie van feitelijke gezinsontwrichting en vormt derhalve een buitensporige inmenging in de door artikel 8 EVRM beschermde rechten van verzoeker en zijn familie.

36. In het arrest M.G. en N.R. van 10 september 2013 heeft het Hof Van Justitie van de Europese Unie verklaard dat:

« Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (...) Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging [een verandering de beslissing] » .

37. In een recent arrest heet Uw Raad geoordeeld dat:

« Il ne peut être exclu que la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent s'il avait pu faire valoir ces éléments, notamment en ce qui concerne la durée de l'interdiction d'entrée, attaquée. Il n'appartient pas au Conseil de substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse. Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil constate que la partie défenderesse a dû éconner le droit d'être entendu du requérant, en ne lui donnant pas la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de dix ans » (RvV – arrest nr. 224.323 van 26 juli 2019).

38. Op dezelfde manier moet Uw Raad concluderen dat het recht van De Heer E. C. om te worden gehoord is geschonden en dat de bestreden beslissingen derhalve nietig moeten worden verklaard.

6.3. Derde grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM

39. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

40. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

41. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter wel willendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

42. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

43. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre

2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

44. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

45. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden, met name zijn langdurig legaal verblijf in Spanje sinds 2006. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

46. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker.

47. Ten slotte door geen rekening te houden met het gezinsleven in Spanje van verzoeker, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

48. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

« § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...)De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid ».

49. Volgens artikel 11.2 van de terugkeerrichtlijn:

« De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid ».

50. Er kan niet ontkend worden dat dit in casu niet geval is.

2. NOPENS DE SCHORSING EN HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

51. Het bevel om het grondgebied te verlaten verplicht verzoeker terug te keren, en ontzegt aan verzoeker de mogelijkheid om zijn verblijf in België voort te zetten. Bovendien ontzegt het inreisverbod verzoeker de toegang voor het volledige schengengebied (met uitzondering van Spanje) voor de komende 4 jaar "

4.2. Beoordeling

4.2.1. Het eerste middelonderdeel betreft de aangevoerde schending van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de beweerdte manifeste beoordelingsfout.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissingen onvoldoende gemotiveerd zijn wat de concrete elementen betreft op grond waarvan een risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld.

De Raad stelt vooreerst vast dat de tweede bestreden akte, het inreisverbod van vier jaar, op geen enkele wijze vermeldt dat het inreisverbod zou zijn opgelegd omwille van enig risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker. Verzoekers betoog omtrent de onvoldoende motivering van het vastgestelde risico op onderduiken is in dit opzicht dan ook niet ter zake dienend. Dit betoog betreft de wettigheid van de eerste bestreden akte, die wel (mede) is gemotiveerd op grond van de vaststelling van een risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker.

Voorts wordt er nog op gewezen dat het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;”

Uit deze bepalingen volgt dat de gemachtigde in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen indien hij een verwijderingsbeslissing treft waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Verder behoort het tot de discretionaire bevoegdheid van de verweerder om de termijn van het inreisverbod te bepalen. De verzoeker maakt in zijn eerste middelonderdeel echter niet concreet aannemelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (*in casu* wordt de verzwaring, voorzien in artikel 74/11, §1, derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, toegepast en beslist de gemachtigde om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval werden veronachtzaamd. In de mate dat de verzoeker stelt dat hij ook op basis van zijn Spaanse verblijfsvergunning het recht heeft om naar België te komen, beperkt de verzoeker zich tot een blote bewering en toont hij niet aan op welke wettelijke basis hij in België als derdelander een inreis- of verblijfsrecht zou genieten louter op grond van de bijgevoegde Spaanse *“permiso de residencia”* (zie ook *infra*). Het is niet aangetoond dat de gemachtigde bij zijn beslissing om een inreisverbod van vier jaar op te leggen enig hem toen voorliggend en relevant gegeven betreffende verzoekers persoonlijke situatie over het hoofd zou hebben gezien. De verzoeker erkent bovendien dat hij in België een verblijfsrecht (als EU-burger) trachtte te bekomen door middel van de voorlegging van een valse Spaanse identiteitskaart.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 74/11 van diezelfde wet door de tweede bestreden beslissing worden geschonden. Evenmin maakt de verzoeker concreet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod een manifeste appreciatiefout bevat.

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat zij de feiten moeten vermelden die deze beslissingen rechtvaardigen, behalve indien redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden akte omvat, zoals hoger toegelicht, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn wordt toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Het bestreden bevel geeft duidelijk de juridisch grondslag aan van zowel de beslissing tot afgifte van dit bevel als voor de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In dit verband wordt met name verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 74/14, §3, 1°, van diezelfde wet.

Wat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet betreft, licht de gemachtigde toe dat de verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum of een geldige verblijfstitel zodat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze motivering is duidelijk en zij laat de verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

In de mate dat de verzoeker nog stelt dat hij sinds 2006 legaal in Spanje verblijft en dat hij alsnog het recht heeft om naar België te komen op basis van zijn Spaanse verblijfsvergunning (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de thans voorgelegde Spaanse "*permiso de residencia*" heeft voorgelegd. De gemachtigde kan uiteraard geen rekening houden met stukken die de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet heeft overgemaakt. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij de vaststelling dat de verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit was van enig geldig verblijfs- of binnenkomstdocument zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Voor het overige laat de verzoeker na om toe te lichten op welke wettelijke basis hij, als Marokkaans onderdaan (blijkens de voorgelegde Spaanse verblijfsvergunning), in België een recht op binnenkomst of verblijf zou kunnen genieten. De verzoeker toont dan ook niet aan dat op manifest verkeerdelijke wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Gelet op de principiële verplichting, vervat in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (het gaat om een "*moet*"-bepaling), om in dit geval een bevel om het grondgebied af te leveren, volstaan de desbetreffende motieven, in rechte en in feite, reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Met betrekking tot de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, wordt op uitdrukkelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit zijn de ter zake relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:

*"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)"*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)"

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De vaststelling van het risico op onderduiken wordt in de eerste bestreden akte ook feitelijk toegelicht met de volgende vaststellingen:

"Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte zijn verblijf in België te verkrijgen op basis van een valse Spaanse identiteitskaart. Bovendien werd hij evenzeer in het bezit gevonden van een vals Spaans paspoort (nr. ESP (...); geldig tot 05.01.2034) waarvoor evenzeer een rapport werd opgesteld door de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten (RR-2025-(...) / AZ-(...)) op 19.05.2025."

De eerste bestreden akte bevat zodoende wel degelijk de nodige concrete elementen op basis waarvan de gemachtigde heeft geoordeeld dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken aanwezig is. De verzoeker erkent in dit kader dat hij in België trachtte een verblijfsrecht (als EU-burger) te bekomen aan de hand van een valse Spaanse identiteitskaart.

De verzoeker verwijst voorts naar de in de artikelen 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 110*quaterdecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om preventieve maatregelen op te leggen. Artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt inderdaad dat, om het risico op onderduiken tijdens de termijn voor vrijwillig vertrek te vermijden, de betrokkene kan worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen, die in het Vreemdelingenbesluit worden bepaald. Echter, het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om te beoordelen of deze gebruik maakt van de in artikel 110*quaterdecies* van het Vreemdelingenbesluit opgenomen preventieve maatregelen om het risico op onderduiken tijdens de termijn,

die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, dan wel dat deze afwijkt van de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen door, zoals *in casu*, geen enkele termijn te verlenen op grond van het risico op onderduiken. De verzoeker toont met de loutere kritiek dat de in artikel 110^{quaterdecies} voorziene preventieve maatregelen in zijn geval niet werden toegepast, niet aan dat de gemachtigde de voormelde discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend.

De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt bovendien verder verantwoord door de vaststelling dat de verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, waaromtrent wordt gemotiveerd als volgt:

“Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat dhr. E. C. op 06.05.2025 een aanvraag “verklaring van inschrijving als EU onderdaan” indiende bij de gemeente Kortrijk. Hij staaft deze aanvraag met een valse Spaanse identiteitskaart met nummer (...), geldig tot 14.09.2034. Op 19.06.2025 stelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse documenten vast dat betrokkene een valse Spaanse identiteitskaart had voorgelegd (rapport RR-2025-(...) / AZ-2025-(...)). Bijgevolg heeft hij zijn nationaliteit als EU-burger niet bewezen. Op 20.06.2025 deelde DVZ aan de gemeente Kortrijk mee dat betrokkene zijn aanvraag tot inschrijving als EU-burger als nietig dient te worden beschouwd. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt het geheel van de opgegeven motieven hem niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 7 en/of 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.2.2. In een tweede middelonderdeel werkt de verzoeker de aangevoerde schending van het hoorrecht en de rechten van de verdediging, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, uit. Hij geeft met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens aan de bestreden beslissingen een disproportionele inbreuk uitmaken op het privé- en gezinsleven dat hij in Spanje heeft gevestigd.

Het tweede middelenonderdeel bestaat in grote mate uit een aantal puur rechtstheoretische uiteenzettingen. Met deze loutere rechtstheoretische toelichtingen en verwijzingen naar arresten van het Hof van Justitie en de Raad van State, toont de verzoeker echter nog niet concreet aan dat de voormelde rechtsregels door de bestreden beslissingen zijn geschonden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het opleggen van de bestreden verwijderingsmaatregel en het bestreden inreisverbod uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregelen eveneens moeten worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van de verzoeker ongunstig kunnen beïnvloeden. Het hoorrecht als onderdeel van de rechten van de verdediging is, als algemeen beginsel van het Unierecht, *in casu* derhalve van toepassing.

Waar de verzoeker verwijst naar het hoorrecht zoals vervat in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad evenwel op dat dit hoorrecht slechts van toepassing is wanneer een eerder toegekend of erkend verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken. Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk het toepassingsgebied ervan, met name “wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken”. Aangezien de bestreden beslissingen geen dergelijke intrekking- of beëindigingsbeslissing zijn, kan de verzoeker zich in het voorliggende geschil niet dienstig beroepen op een schending van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet of van de daarin vervatte rechten.

De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissingen wel stellen dat hij werd gehoord, doch uit de motieven ervan blijkt volgens hem niet dat er daadwerkelijk en concreet rekening is gehouden met zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Vervolgens licht de verzoeker zijn situatie in Spanje toe: hij stelt er sinds 2006 op legale wijze te verblijven, en dat het centrum van zijn persoonlijke en familiale belangen in Spanje zijn gelegen nu ook zijn minderjarige kinderen en partner er in het bezit zijn van geldige verblijfsvergunningen. Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een kopie van zijn Spaanse verblijfsvergunning, een kopie van zijn Spaans rijbewijs, een kopie van een uittreksel uit de gemeenteregisters van de stad Toledo, een kopie van een door de gemeente Valdemoro afgestempelde melding van de geboorte van E.B.H.A., geboren op 8 januari 2023 te Valdemoro, een kopie van de identiteitskaart van E.B.H.A., een kopie van een door de gemeente Valdemoro afgestempelde melding van de geboorte van A.F.M. op 8 mei 2019 te Valdemoro, en enkele ongedateerde foto's van een niet-benoemde jongen en 1 foto van twee niet-benoemde jongens op niet-identificeerbare plaatsen en zonder verder concrete toelichting (inventaris verzoekschrift, stukken 3, 4 en 5).

De Raad stelt vooreerst vast dat de vermelding op de bestreden aktes dat de verzoeker op 14 juli 2025 werd gehoord door de politie van de politiezone VLAS, steun vindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verzoeker gehoord werd aan de hand van een tweetalig "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*", dat zowel door de verzoeker als door de interviewer werd ondertekend. Verzoekers verklaringen werden afgelegd in het Frans, zo vermeldt het formulier. Ook de antwoorden werden neergeschreven in het Frans. Het betrokken formulier gaat gepaard met een informatiefiche waarin in het Nederlands, Frans en Engels wordt uiteengezet dat de Dienst Vreemdelingenzaken overweegt om een gedwongen verwijderingsmaatregel te treffen en dat er rekening zal worden gehouden met wat de verzoeker ter zake mee te delen heeft. Aan de verzoeker werd blijkens dit formulier (onder meer) gevraagd waarom en hoe lang hij reeds in België is, waarom hij niet is teruggekeerd naar zijn herkomstland en of hij familieleden heeft in België of in zijn herkomstland. De verzoeker antwoordde dat hij sinds 6 maanden in België is, dat hij hier is om te werken, dat hij Spaanse "*papieren*" heeft, dat hij niet is teruggekeerd naar zijn herkomstland omdat hij geen werk heeft in Spanje en dat hij noch partner noch kinderen heeft in België (enkel verre familieleden) en dat hij geen familie heeft in zijn herkomstland. Uit de bestreden aktes blijkt dat de verweerder wel degelijk deze elementen in rekening heeft genomen.

Het blijkt niet dat de verzoeker, die nochtans was geïnformeerd omtrent de op til staande verwijderingsbeslissing, bij het uitoefenen van zijn hoorrecht ooit heeft verklaard dat hij in Spanje een partner en minderjarige kinderen heeft met wie hij een gezinsleven onderhoudt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker de thans voorgelegde Spaanse "*permiso de residencia*" op enig moment voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen niet heeft voorgelegd aan de diensten van de verweerder. Met betrekking tot zijn beweerde Spaanse "*papieren*" legde hij enkel een Spaanse identiteitskaart en Spaans paspoort (waarvan blijkt en niet wordt betwist dat het om vervalsingen gaat) en een Spaans rijbewijs voor. De Spaanse "*permiso de residencia*", het uittreksel uit het gemeenteregister en de stukken betreffende de minderjarige kinderen E.B.H.A. en A.F.M. werden pas overgemaakt als bijlage aan het voorliggende verzoekschrift. Het blijkt dan ook niet dat de verweerder hiermee rekening kon houden. De verzoeker toont niet concreet aan dat hij tijdens zijn hoorrecht niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn thans beweerde gezins- en privéleven in Spanje concreet toe te lichten.

Wat er ook van zij, het blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, *alsmede Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het

hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker met de bij het verzoekschrift gevoegde stukken en met de vage beweringen terzake in het verzoekschrift, niet aantoont dat hij in Spanje een gezinsleven heeft ontplooid dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de verzoeker nergens concreet toelicht wie zijn beweerd partner precies is. De verzoeker slaagt er zelfs niet in haar naam op te geven. Nog minder legt hij omtrent zijn beweerd partner enig begin van bewijs voor van haar beweerd Spaanse verblijfsvergunning. Ook foto's van deze beweerd partner worden niet voorgelegd. Het kind E.B.H.A. (*8 januari 2023) is blijkens de bijgevoegde kopie van de Spaanse identiteitskaart de dochter van ene L.E. Van dit kind wordt geen enkele foto bijgebracht. Er worden enkel foto's voorgelegd van een jongetje dat op het zicht om en bij de vijf à zes jaar oud is, en van één jongetje dat op het zicht tussen de één en de twee jaar oud is. Noch op de identiteitskaart, noch op het andere stuk betreffende E.B.H.A. wordt vermeld wie de vader van dit kind is. De verzoeker brengt met betrekking tot E.B.H.A. geen andere documenten (zoals bv. een geboorteakte) bij. Met betrekking tot het tweede kind, A.F.M. (*6 mei 2019), wordt enkel een door de gemeente Valdemoro afgestempelde melding van de geboorte voorgelegd en geen (kopie van een) identiteitskaart. Het voorgelegde stuk vermeldt dat het kind de zoon is van A. en R.. De moeder van het kind A.F.M. is derhalve niet dezelfde als de moeder van het kind E.B.H.A. Het kind draagt een familienaam die gelijk is op, doch niet dezelfde is, als deze van de verzoeker. Hierop is eveneens een vermelding aangebracht dat het kind de zoon is van A., een voornaam die wederom gelijkenissen vertoont met verzoekers voornaam. Bij gebrek aan enig ander begin van bewijs (zoals een geboorteakte of identiteitskaart met vermelding van de identiteit van de vader) blijkt uit dit ene document echter niet dat de verzoeker de vader is van het kind A.F.M.. Op de bijgebrachte foto's is voorts enkel een niet-benoemd kind van vijf à zes jaar oud te zien (en een jongetje dat tussen de één en twee jaar oud is), doch er wordt geen enkele foto voorgelegd waarop ook de verzoeker samen met dit kind is te zien. Het voorgelegde uittreksel van de gemeenteregisters vermeldt voorts verschillende adressen in Toledo waar de verzoeker sinds 2006 heeft verbleven. Hieruit blijkt niet dat de verzoeker er samenwoonde met een partner en/of kinderen. De voorgelegde stukken volstaan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet om aan te tonen dat de verzoeker in Spanje en op het moment van de bestreden beslissing daadwerkelijk enig gezinsleven had ontplooid met partner en minderjarige kinderen.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn lang verblijf in Spanje en zijn Spaanse verblijfsvergunning en in de mate dat hij stelt dat hieruit blijkt dat Spanje zijn integratie, respect voor de rechtsorde en duurzame vestiging heeft erkend derwijze dat het inreisverbod van vier jaar voor het hele Schengengrondgebied een disproportionele inperking uitmaakt, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de tweede bestreden akte uitdrukkelijk vermeldt dat het inreisverbod enkel geldt voor het Belgische grondgebied indien de verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgegeven door één van de lidstaten. De verzoeker, die zich in het kader van het voorliggende geschil beroept op een Spaanse verblijfsvergunning (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3, *permiso de residencia*) geldig tot 28 november 2026, toont in dit opzicht niet aan dat het bestreden inreisverbod hem de toegang tot het Spaanse grondgebied zou ontfangen.

De verzoeker heeft, gelet op hetgeen voorafgaat, bijgevolg geen elementen naar voor gebracht die een andere wending zouden kunnen geven aan de getroffen beslissingen.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van de verdediging, zoals hoger toegelicht, kan derhalve niet worden aangenomen.

Het is evenmin aangetoond dat artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen wordt geschonden. De verzoeker houdt op geen enkele wijze voor dat hij in België een gezins- of privéleven heeft ontplooid dat zou kunnen vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Hij heeft voor het overige niet aangetoond dat de bestreden beslissingen, die op zich aan de verzoeker de toegang tot het Spaanse grondgebied niet ontfangen indien hij beschikt over de vereiste documenten om er zich naartoe te begeven (zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in de eerste bestreden akte) en er te verblijven (de tweede bestreden akte geeft uitdrukkelijk aan dat het inreisverbod enkel geldt voor het Belgische grondgebied indien de verzoeker over een verblijfstitel beschikt die is afgegeven door een andere lidstaat), de verdere ontplooiing van enig in Spanje ontwikkeld gezinsleven (dat *in casu* niet is aangetoond) of privéleven zouden belemmeren.

4.2.3. Het derde en laatste middelonderdeel betreft wederom de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, alsook de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden akte, die een beslissing tot verwijdering betreft zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wel degelijk werd gemotiveerd omtrent de in dit artikel bepaalde elementen waarvan de verweerder kennis had. De gemachtigde stelt met name het volgende vast:

“Verder verklaart dhr. E. C. dat hij geen partner noch minderjarige kinderen zou hebben die in België verblijven. Hij haalt wel aan dat hij verre familie zou hebben, zonder te specificeren over wie het gaat en zonder een afhankelijkheidsband aan te tonen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Bovendien verklaart de betrokkene dat hij geen medische problemen zou hebben waardoor er evenmin sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Zoals reeds werd uiteengezet onder punt 4.2.2., heeft de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen geen melding gemaakt van enig gezinsleven met partner en kinderen. Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet volgt voorts niet dat ook het privéleven of het legaal verblijf in een andere lidstaat in rekening dient te worden genomen. De verzoeker kan in dit kader bijgevolg niet dienstig verwijzen naar zijn lang verblijf in Spanje. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde naliet om bij het treffen van de eerste bestreden beslissing rekening te houden met enig aan het bestuur kenbaar gemaakt concreet element betreffende *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”*.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verzoeker blijkens de voorliggende stukken nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hem toeliet om enig privé- of gezinsleven in België te ontplooiën. De bestreden beslissingen stellen geen einde aan enig bestaand verblijfsrecht in België, zodat de verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de overweging 6 bij de Terugkeerrichtlijn.

Naast een reeks louter rechtstheoretische toelichtingen die op zich niet volstaan om aan te tonen dat de in het derde middelonderdelen vermelde rechtsregels door de bestreden beslissingen zijn geschonden, stelt de verzoeker enkel vaagweg dat de bestreden beslissingen geen belangenafweging vermelden waaruit blijkt dat er rekening werd gehouden met zijn langdurig legaal verblijf in Spanje sinds 2006 en met zijn gezinsleven in Spanje. De verzoeker herhaalt de reeds in het tweede middelonderdeel ontwikkelde kritiek dat de bestreden beslissingen een daadwerkelijk inbreuk uitmaken op zijn gezinsleven (in Spanje). Hij geeft eveneens aan dat er geen rekening werd gehouden met de inmenging in zijn gezins- en privéleven.

De bestreden beslissingen verhinderen de verzoeker echter, zoals toegelicht onder punt 4.2.2., niet om terug te keren naar Spanje en er te verblijven indien hij in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfsvergunning. De verzoeker heeft aan de verweerder voorts, ter gelegenheid van het uitoefenen van zijn hoorrecht of op enig ander moment voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, nooit melding gemaakt van zijn langdurig legaal verblijfsrecht in Spanje of van het aldaar beweerde gezinsleven (waarvan het bestaan niet concreet wordt aangetoond aan de hand van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken). Er valt, gelet op deze beide vaststellingen, dan ook niet in te zien waarom de verweerder desbetreffend een belangenafweging diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden beslissingen.

De verzoeker houdt op geen enkele wijze voor dat hij in België een gezins- of privéleven heeft ontplooid dat zou kunnen vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. In die zin toont de verzoeker niet aan dat de overwegingen omtrent artikel 8 van het EVRM, zoals zij zijn opgenomen in de bestreden aktes, niet redelijk of onzorgvuldig zijn.

De verzoeker heeft voor het overige niet concreet aangetoond dat de bestreden beslissingen, die hem op zich de toegang tot het Spaanse grondgebied niet ontzeggen indien hij beschikt over de vereiste documenten om er zich naartoe te begeven (zoals uitdrukkelijk wordt vermeld in de eerste bestreden akte) en er te verblijven (de tweede bestreden akte geeft uitdrukkelijk aan dat het inreisverbod enkel geldt voor het Belgische grondgebied indien de verzoeker over een verblijfstitel beschikt die is afgegeven door een andere lidstaat), de verdere ontplooiing van enig in Spanje ontwikkeld gezinsleven (dat *in casu* niet is aangetoond) of privéleven zouden belemmeren of bemoeilijken.

Het is in de gegeven omstandigheden derhalve niet aangetoond dat artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen is geschonden.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en nu de verzoeker niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden vastgesteld.

Tot slot stelt de Raad vast dat met de loutere citering van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn niet wordt aangetoond dat de gemachtigde de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod niet zou hebben vastgesteld aan de hand van alle relevante omstandigheden van zijn individuele geval. De verzoeker erkent dat hij gepoogd heeft om in België een verblijfsrecht als EU-burger te verwerven door het voorleggen van een valse Spaanse identiteitskaart. Gelet op het niet-betwiste frauduleuze handelen van de verzoeker, en gelet op al hetgeen voorafgaat, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod van vier jaar (*cf.* artikel 74/11, §1, derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) enige specifieke omstandigheid eigen aan zijn geval heeft veronachtzaamd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

De verzoeker heeft voorts nagelaten om concreet toe te lichten hoe artikel 7 van het Handvest en artikel 1 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen werden geschonden. Het enig middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE